

De Rode Ridder

INTERVIEWREEKS DOOR MARTIN HOFMAN (2): MARC LEGENDRE

“Het is volgens mij onnodig om constant plaatsen en personages te blijven uitvinden. Vandersteen heeft een schatkamer achtergelaten. Daar geen gebruik van maken, vind ik zonde.”

In de aanloop naar de verschijning van DE RODE RIDDER 250 in mei ging Martin Hofman, een van de grootste kenners van DE RODE RIDDER, op pad om auteurs en andere verantwoordelijken van de de door Willy Vandersteen gecreëerde stripreeks te interviewen. Na Peter Van Gucht interviewde Martin Marc Legendre, de scenarist van wie in 2013 een eerste Rode Ridder-album verscheen. Voor Claus D. Scholz schreef hij vijf albums. Met de Italiaanse tekenaar Fabio Bono vormt hij een duo dat de reeks vanaf deel 250 onder de hoede neemt.

Johan die van Japan naar de Lage Landen flitst, van de negende naar de elfde eeuw wipt, hier de blauwe heks een tong draait om een album later met een boerendochter in het hooi te belanden, het bevordert de samenhang niet.

niet van. Johan die van Japan naar de Lage Landen flitst, van de negende naar de elfde eeuw wipt, hier de blauwe heks een tong draait om een album later met een boerendochter in het hooi te belanden, het bevordert de samenhang niet.”

Wat was jouw voorkennis van De Rode Ridder-albums, zodat je wist wat wel en wat niet kon?

LEGENDRE: “Ik lees DE RODE RIDDER van kindsbeen. De laatste jaren zeker niet elk album, maar toch nog regelmatig. Trouwens, omdat we vooraf duidelijke afspraken maakten, hoefde ik niet het hele oeuvre van Karel Biddeloo, Claus of Martin te kennen.”

Hoe beviel de reeks je tijdens jouw jeugd?

LEGENDRE: “Mijn broers en ik waren meteen fan. We verslonden de strips,

El Hierro is het kleinste, bewoonde eiland van de Canarische eilandengroep. Een van de tienduizend inwoners is Marc Legendre, die er samen met zijn eega Kati al 25 jaar woont. Ze strandden destijds op het eiland toen ze begonnen waren aan een zeiltocht rond de wereld. Het leven bleek er hen zo goed te bevallen dat ze zich er meteen gevestigd hebben.

Hallo Marc! Hoe “verzeilde” je als scenarist naar De Rode Ridder?

LEGENDRE: “Dat was in 2012 op vraag van WPG (de uitgevergroep waar Standaard Uitgeverij toe behoort, red.). Martin Lodewijk wou wat meer tijd voor zichzelf en zijn familie, wat maakte dat Claus in zijn eentje vier keer per jaar een album moest schrijven en tekenen. Zoiets is niet niks en het geeft een gevoel van veiligheid als er op zo’n moment iemand op de reservebank plaatsneemt. Ik dus.”

Dus het was afgesproken dat je af en toe een album zou overslaan, zodat

Claus nog een paar scenario's van hemzelf kon verstrippen?

LEGENDRE: “Zo ging dat ook toen Claus en Martin de reeks met z’n tweeën maakten. Aanvankelijk was het zelfs de bedoeling dat Martin nog scenario’s zou blijven leveren. Vandaar zijn verzoek om bepaalde zaken zoals de blauwe heks en het kasteel van Horst niet in mijn scenario’s te gebruiken. Dan zouden we dus met z’n drieën om beurten een verhaal aanleveren.”

Hadden die onderbrekingen echt niets te maken met het drukke werk aan AMORAS?

LEGENDRE: “Helemaal niet. Daar kun je geen rekening mee houden. Je mag niet zeggen: ‘Ik doe wel mee, maar slechts op halve kracht’. Dan kun je de opdracht beter niet aannemen. Ik werk liefst aan verschillende zaken tegelijk en onder gezonde druk. Als ik veel voorsprong heb, blijf ik veranderen en herschrijven zolang het kan. Dat resulteert in zes versies van hetzelfde en

vaak was de eerste de beste, dus tijdverlies.”

Viel dat mee, af en toe een of meerdere albums overslaan, die dan door Scholz of Van Gucht geschreven werden?

LEGENDRE: “Ja, dat was de afspraak. Iedereen deed zijn ding en ik vulde de gaten. Niet ideaal voor de lezer, vermoed ik. En als iedereen dan nog zijn eigen verhaallijn en personages claimt, wordt het helemaal een gedoe. Ik hield daar

De vijf albums die Marc Legendre voor Claus D. Scholz schreef: deel 238: HET GODSGERICHT, 239: DE DUIVELSE POPPENSPELER, 241: DE ZWARTE WEDUWE, 243: DE HELLEVLIET, 245: DE KINDERROVERS.

maar ook de boeken van **Leopold Vermeiren**. We hadden een prachtig kasteel met ophaalbrug en figuurtjes van **Elastolin** (een speelgoedmerk van het Duitse O&M Haußer, red.), en daarmee speelden we alles na, of we verzonnen nieuwe avonturen. Die duurden dagen, soms weken. En natuurlijk hadden we ook een zwaard en een helm zodat we ook letterlijk in de huid van onze helden konden kruipen.”

Heb je voorkeuren betreffende tekenaars?

LEGENDRE: “Van **Karel Verschuere** tot **Claus**, allemaal hebben ze een eigen Rode Ridder neergezet en elke Rode Ridder had weer iets anders om van te houden. Dus nee, ik heb geen voorkeur betreffende een tekenaar.

Fabio Bono doet nu precies wat zijn voorgangers ook deden. De **RODE RIDDER** heeft zijn DNA behouden, maar er zit ook wat Fabio in en zo hoort het volgens mij. Anders ga je slaafs poppetjes natekenen. Dat is de makkelijkste en veiligste weg.

Dat hebben Fabio's voorgangers ook niet gedaan en daardoor leeft de Rode Ridder nog steeds.”

Nog steeds?

LEGENDRE: “Ja, nog steeds vind ik dat ze allemaal iets hebben. En natuurlijk vind ik wat Fabio Bono doet nu echt wel héél erg sterk.”

Marc Legendre pikte ook de draad weer op van de jeugdboekenreeks van Leopold Vermeiren. In 2013 verschenen twee boeken bij Manteau. Legendre schreef nog een derde boek, maar dat is nooit verschenen.

Fabio Bono doet nu precies wat zijn voorgangers ook deden. De Rode Ridder heeft zijn DNA behouden, maar er zit ook wat Fabio in en zo hoort het volgens mij. Anders ga je slaafs poppetjes natekenen. Dat is de makkelijkste en veiligste weg.

Volgens mij is hij erin geslaagd om de reeks een internationale uitstraling te geven.”

Hoe verliep de samenwerking met Claus? Kende je hem al persoonlijk?

LEGENDRE: “Nee, ik had Claus nog nooit ontmoet. Maar de samenwerking verliep héél goed. Omdat ik op een eiland in het midden van de oceaan zit, werk ik sowieso hoofdzakelijk via mail en dat gebeurde nu ook op die manier. Omdat Claus geen computer heeft noch een e-mailadres, stuurde ik alles naar de verantwoordelijke voor DE RODE RIDDER bij de uitgeverij, die mijn materiaal via fax aan Claus bezorgde.”

De RODE RIDDER-leesboeken zijn na twee uitgaven gestopt. Waarom?

LEGENDRE: “Ik heb geen idee. Een combinatie van factoren, denk ik. De covers waren nogal ouderwets, er werd geen promotie gevoerd, de boeken waren tamelijk onvindbaar en als ze wel

ergens lagen, vielen ze niet op. In tegenstelling tot wat WPG met de strips doet, kwam er voor de boeken geen marketingstrategie of promotiemachine aan te pas. Je kan er vandaag

niet van uitgaan dat kinderen naar de boekhandel stappen en daar zelf eens gaan uitzoeken of er nog iets nieuws op de schappen staat. Je moet een beetje lawaai maken. Dat is niet gebeurd, dus

Marc Legendre over een van zijn boekenplanken: “Naast de ruggen van onder andere mijn favoriete **RODE RIDDERS** en **SUSKE EN WISKES**, zie je links enkele van de **Elastolin**ridders waarmee mijn broers en ik de avonturen van **DE RODE RIDDER** naspeelden.

Willy Vandersteen kon op 32 bladzijden meer sfeer scheppen en een spannender verhaal vertellen dan in veel van de jeugdboeken die we toen ook lazen het geval was.

vermoed ik dat de verkoop geen succes was en dat ervoor gekozen is om meer tijd, geld en energie in de lancering van Fabio's De Rode Ridder dan in de boeken te stoppen."

Was het derde boek al geschreven? Zo ja, ga je dat boek gebruiken als scenario voor een Rode Ridder-strip in de toekomst?

LEGENDE: "Het derde boek was inderdaad al geschreven, maar het is niet de bedoeling om die drie titels te verstrippen.

Je hebt die ongelooflijk rijke speelkamer van Vandersteen waarin nog veel materiaal ongebruikt op de plank ligt. Dan kun je zeggen: ik heb dat allemaal niet nodig en ik ga De Rode Ridder heruitvinden, maar wat een verspilling zou dat zijn. Ook Biddeloo, Claus en Lodewijk hebben de soep rijker van smaak gemaakt. Zoiets kap je niet weg.

Natuurlijk halen we De Rode Ridder naar de 21ste eeuw, maar niet zonder respect voor wat vooraf ging. We gaan dus enkele ouwe getrouwen weerzien, maar er duiken ook nieuwe personages op en vooral heel veel elementen en sfeer uit de verhalen die we allemaal kennen en waar we zo van houden."

Heb je favoriete albums wat betreft scenario's?

LEGENDE: "Ik hou het meest van de gewone ridderverhalen met een vleugje mystiek. De tijd waarin bijgeloof, angst, domheid, onwetendheid en wreedheid gemeengoed waren.

Daar kun je ontzettend veel mee en niet onbelangrijk, de sfeer speelt ook een belangrijke rol. Ik hou van mist, regen, nachten zonder sterren, stille zwarte waters die bodemloos lijken,

Fragment uit De Rode Ridder 238: HET GODSGERICHT waarin koningin Enid uit deel 25, HET RIJK VAN ENID, meespeelt.

een vervallen toren met klimop begroeid, een sompig moeras, dorre takken met een raaf op,... En wat dat allemaal opriep bij de mensen, toen. Ik leef zelf op een eilandje dat een decor voor een ridderverhaal zou kunnen zijn. Een spookachtig bos waar vaak een mistgordijn overheen gedrapeerd is. Dan wordt een gebogen tak dus echt een draak en een dode boom een reus die je met gespreide armen opwacht. Mensen geloven hier nog in het noodlot, het boze oog, heksen,... en dat ten

tijde van de gsm en een 4x4! Wat moet dat in de middeleeuwen geweest zijn?"

In jouw eerste album HET GODSGERICHT haalde je zowaar Enid uit HET RIJK VAN ENID (deel 25 in de reeks) terug uit het verleden, heel geslaagd overigens.

LEGENDE: "Wel, aangaande favoriete albums: HET RIJK VAN ENID is er een van. De Nevellanden, Sir Modred, Bogard de tovenaars, het boomvolk, de glazen ster, de monsterlijke reptielen in het

water,... als kind kun je zo'n strip onmogelijk uit je hoofd krijgen. We lazen hem elke dag opnieuw, tot we hem haast van buiten kenden. Willy Vandersteen kon op 32 bladzijden meer sfeer scheppen en een spannender verhaal vertellen dan in veel van de jeugdboeken die we toen ook lazen het geval was. Het is volgens mij onnodig om constant plaatsen en personages te blijven

Leven en werken op El Hierro volgens Marc Legendre: “Van op elke plek is de oceaan te zien, er groeit altijd wel iets en de uitzichten zijn ongewild spectaculair of betoverend. Hoe het bij anderen gaat, weet ik niet, maar eigenlijk ben ik altijd aan het scenario schrijven. Er zit geen uitknop op mijn kop, dus het gaat maar door. Daardoor heb ik jammer genoeg geen vaste werkplek, wel een plaats waar m’n spullen staan. In werkelijkheid sleutel ik altijd en overal aan die verhalen van mij.”

Legendre over zijn drie tafels:

1. “Hier zie je een tafeltje op een van de plekken op het eiland waar ik me nestel om over een idee te denken. Zo zijn er meer, maar ze lijken allemaal op elkaar. Houten palen, een palmbladeren afdak, enkele eenvoudige tafels en stoelen, een cola en de oceaan. Ik kan uren naar de omkrullende golven kijken, ben verslaafd aan het azuurblauw van het water en de lucht dat uit een verdoos lijkt te komen. Het duurt nooit lang of ik ben op zo’n plaats helemaal weg van de wereld. Ik schrijf m’n ideeën nooit op, heb dus geen potlood of papier mee. Regelmatig druk ik op de rewind-knop die wel aan mijn kop schijnt te zitten. Dan herbeleef ik een deel van het scenario en kijk wat er gebeurt als Johan een linkse afslag neemt in plaats van naar rechts te gaan. De leukste fase van het schrijven is dat.”
2. “Deze foto toont de tafel in een hoekje van m’n atelier, een groot woord voor het tuinhuisje waar m’n spullen staan. Onder andere daar schrijf ik de ideeën uit tot een echt scenario, maar het kan ook aan de keukentafel, op de boot naar het vasteland, in een hotelkamer, enzovoort. Ik hou van afwisseling, een ander decor zorgt voor inspiratie zoals ook muziek heel erg bepalend is bij het schrijven. In deze fase heb ik wat meer materiaal nodig, naast een pc of laptop gebruik ik papier en potlood, woordenboeken, enzovoort. Regelmatig schets ik iets uit, maak ik een découpage om te kijken of het werkt, maar die dingen stuur ik nooit mee naar de tekenaar. Helemaal in het begin deed ik dat wel, maar dat komt het tekenwerk nooit ten goede.”
3. “Dit is (een stukje van) de tafel waar het werk meestal eindigt. Dat is een hoekje op een van de terrassen rond het huis, de gedroomde plek om alles te overlezen. Maar omdat ik alsmaar blijf veranderen, eindigt herlezen steevast in aanpassen en herschrijven en dus ben ik maar heel kort aan dat tafeltje te vinden. Of het moest zijn om samen met Kati iets te drinken als de werkdag erop zit.”

uitvinden. Vandersteen heeft een schatkamer achtergelaten. Daar geen gebruik van maken, vind ik zonde. Alles is er, de Nevellanden, Baloch de reus,... da’s toch verdomd jammer dat we die niet terugzien?”

Krijg je het te verschijnen album eerst via e-mail te lezen?

LEGENDRE: “Van de albums waar ik aan meewerk, krijg ik dagelijks de voortgang te zien. Fabio stuurt me de potloodtekeningen en daarna ook de inkt en in een laatste stadium krijgen we van **Dimitri Fogolin**, de vaste inkleurder van Fabio, de inkleuringen ter goedkeuring. Ook bij de uitgeverij kijken twee of drie mensen over onze schouders mee en iedereen moet z’n fiat geven voor je aan een volgende stap kunt beginnen.

Zo’n strip maken is groepswerk geworden.”

Hoe beleef je de ontvangst van een album — op El Hierro — met jouw scenario?

LEGENDRE: “We hadden het er net over: het went blijkbaar nooit. Ik heb aan een honderdtal albums meegewerkt en als ik het eindresultaat in handen krijg, moet ik nog altijd eventjes gaan zitten. Het postpak eerst zo lang mogelijk ongeopend laten, het dan toch openen en dan een album geven aan iedereen die in de buurt staat, alles om te voorkomen dat je het zelf moet inkijken. Tenslotte is er geen ontkomen meer aan en begin ik het te doorbladeren en uiteindelijk te lezen. Al geraak ik nooit ver want al snel lees ik een zin die beter kon of vind ik van een teke-

ning dat ze toch niet geworden is wat ze volgens mij had moeten zijn. Zo belandt het album bij de anderen op de boekenplank en raak ik het niet meer aan. Echte tevredenheid is er nooit, en dat hoor ik van (bijna) allemaal mijn collega’s, maar ook dat went niet. Het zorgt voor de drang om aan een volgend album te beginnen dat wél perfect zal zijn en zo verder, haha!”

Verloopt de conversatie met de uitgeverij vlot?

LEGENDRE: “Dat gaat heel anders dan vroeger. Toen zat ik thuis of op een studio mijn ding te doen en als het klaar was, ging ik alles afgeven en dat was het dan. Bij WPG werkt tegenwoordig een heel team aan een strip. Ook de mensen van de promotie en de distributie zitten van

De soepelheid van Fabio en zijn vaste inkleurder Dimitri Fogolin zou ik nu al legendarisch willen noemen. Fabio hertekent een volledige plaat als het moet en Dimitri smijt een hele dag werk weg als het beter kan. En hetzelfde doe ik met het scenario.

bij aanvang mee rond de tafel. Voor een ongeduldig iemand zoals ik is dat wennen want het duurt vaak lang voor iedereen gereageerd heeft, maar het voordeel is dat het eindproduct op meer dan één vlak onder de loep gehouden is en — hopelijk — klopt... al weet je dat nooit op voorhand.”

Ga je in de nabije en verdere toekomst met Bono ook af en toe een of meerdere albums overslaan, die dan door andere scenaristen ingevuld worden, zoals dat recent het geval was?

LEGENDE: “Nee! Op vraag van de uitgeverij heb ik een verhaallijn voorgesteld, die werd opgedeeld in ‘seizoenen’ en een reeks van negen afleveringen. Die werk ik nu in m’n eentje af. Het is niet uitgesloten dat een andere scenarist een volgende verhaallijn of een nieuw ‘seizoen’ voorstelt, maar dan is het aan hem of aan haar om dat uit te werken en kom ik of iemand an-

ders daar niet doorheen gefietst.

We kiezen ook voor één periode, een welbepaald tijdperk met alle gevolgen en beperkingen die zoiets met zich meebrengt. Johan kan dus niet langer even over en weer naar Japan of aan de zijde van Jeanne d’Arc strijden.”

Kende je Bono en hebben jullie elkaar al ontmoet?

LEGENDE: “Ik kende hem niet persoonlijk, maar zijn werk kende ik wel. Ik had zelfs enkele delen van De TEMPELIER. Dus toen bleek dat hij aangezocht was om De Rode Ridder te gaan tekenen, was ik natuurlijk erg enthousiast! We kwamen al een keer samen en die ontmoeting was warm en hartelijk, zoals dat gaat met een Italiaan en iemand die al een kwarteeuw onder de Spaanse zon leeft. We zien wat minder de problemen en wat meer de mogelijkheden. We hebben tijdens die twee uur enkel enthousiast plannen zitten maken.”

Hoe verloopt de samenwerking?

LEGENDE: “We mailen dagelijks een aantal keer en daardoor lijkt het alsof we naast elkaar zitten. Er is een constante wisselwerking en als er iets anders of beter kan, passen we dat aan. Hij in z’n tekeningen en ik in het scenario. Zelfs over de kleuren wordt druk over en weer gemaaid. Ook met de uitgeverij trouwens.

De soepelheid van Fabio en zijn vaste inkleurder Dimitri Fogolin zou ik nu al legendarisch willen noemen. Fabio hertekent een volledige plaat als het moet en Dimitri smijt een hele dag werk weg als het beter kan. En hetzelfde doe ik met het scenario. Daar wordt niet over gediscussieerd en het wordt ook nooit aangegrepen om op een ander moment gelijk te halen.”

In welke richtingen wordt de reeks met Bono uitgestuurd?

LEGENDE: “Wel, we beginnen in elk geval héél erg ‘ridderverhaal-achtig’,

Promotionele illustratie van de nieuwe Rode Ridder door tekenaar Fabio Bono.

Onze voorgangers en zeker Willy Vandersteen hebben meer dan één fantastisch personage in het leven geroepen. Het zou zonde zijn om daar niks meer mee te doen.

haha. Een dappere strijder die een lief-tallige schone redt. Maar als het dat maar was, zou het rap gedaan zijn. Dus is het meer dan dat.”

Kan je al iets kwijt over het tijdperk en de avonturen?

LEGENDRE: “Johan heeft aan een aantal kruistochten deelgenomen — dat zegt al iets over de periode — en hij is getraumatiseerd, hij kan niet begrijpen dat je dergelijke wandaden in de naam van ‘een god’ pleegt. Hij twijfelt aan alles, ook aan het ridderschap, en hij besluit om een tijdje te gaan zwer-ven in de hoop om weer de oude te worden. Merlijn geeft hem een opdracht mee die niet echt een opdracht lijkt. Tot Johan op een dag een meisje ontmoet die er van beschuldigd wordt een heks te zijn. En hop, we zijn vertrokken!”

Mogen we ons aan nieuwe vaste tegenspelers verwachten?

LEGENDRE: “Natuurlijk! Nieuwe tegen-spelers zijn het zout op de aardappelen

voor een scenarist. Je krijgt een held met alles erop en eraan voorgeschoteld en daar mag je niets aan veranderen, dus moet je hopen dat je tegen-spelers in het leven mag roepen. Die helpen om jouw kijk op de held duidelijk te maken, maar ze laten ook toe om het universum van de reeks een persoonlijke toets te geven. Maar we gaan niet overdrijven. Onze voorgangers en zeker Willy Vandersteen hebben meer dan één fantastisch personage in het leven geroepen. Het zou zonde zijn om daar niks meer mee te doen.”

Zullen we de tot nu toe reeds bekende tegenspelers terugzien? Genre Merlijn, Galaxa, Demoniah, Bahaal, Chuck, de blauwe heks,...

LEGENDRE: “Sommige wel, andere niet.

Toen ik scenario's voor DE RODE RIDDER ging schrijven, vroeg Martin Lodewijk me om niks te doen met de blauwe heks en ook het kasteel van Horst aan hem te laten. Dat was geen probleem

want ik hou sowieso meer van een zwervende ridder dan van iemand met een kasteel en een titel. Zulke afspraken blijven gelden. Terwijl het evident is dat je personages zoals Merlijn, Galaxa en Bahaal niet kunt claimen. Ze maken deel uit van het DNA van de reeks.”

Zijn er specifieke signeersessies in de toekomst, of signeer je alles ineens, of per uitgever?

LEGENDRE: “Er komt zeker een signeersessie als het eerste album van de hand van Fabio verschijnt, ergens in mei, maar daar ben ik niet bij. Het is

een heel georganiseerd om iemand uit Italië én El Hierro op hetzelfde ogenblik in België te krijgen en ik kom net enkele dagen na de lancering, maar zo gaat dat. Er komen zeker volgende keren wanneer het wel lukt om samen te zitten.”

Hoe beleef je die signeersessies?

LEGENDRE: “Geweldig! Zowel voor het contact met iedereen die aan de reeks meegewerkt heeft als het contact met de lezers. Kletsen met Claus was altijd gezellig en horen wat de mensen over je boeken zeggen, is vaak leerrijk en verhelderend, maar zeker altijd tof.”

Reis je vaak naar België, en is dat voor een lang of kort verblijf?

LEGENDRE: “Meestal kiezen we voor een langer verblijf. Met het vliegtuig zijn we altijd minstens vier dagen onderweg, wat wil zeggen dat je een week weg bent om drie dagen in België te zijn. Dat is niet alleen veel geld voor

twee keer niks, het is ook te kort om iets zinnigs te doen.

We komen nu wat minder vaak maar we blijven wat langer en dat is beter.”

Ik merk dan telkens op jouw Facebookfoto's met variaties van het uitzicht op een beplante driehoek op een pleintje in Blankenberge, met daarachter de zee...

LEGENDRE: “Haha, inderdaad. We huren daar iets van vrienden en dat is geweldig. Wij leven namelijk het ganse jaar met 180° vrije uitkijk over de oceaan, dus de zee en de horizon zit ondertussen in ons systeem. Ik heb dat trouwens al m'n hele leven, ik moet de zee zien en ruiken. Liefst ook voelen, maar de boot hebben we jaren geleden verkocht. Ik wil best op het land vertoeven, maar de zee moet binnen handbereik zijn. Als een soort nooduitgang.”

Gracias señor!

Johan aan de Vlaamse kust. Fragment uit DE RODE RIDDER 243: DE HELLEVLIEP.